

REDACCIÓ
 en les Escales del Firal.
 Sortirà dues vegades al
 mes, però la fetxa serà
 voluntària.

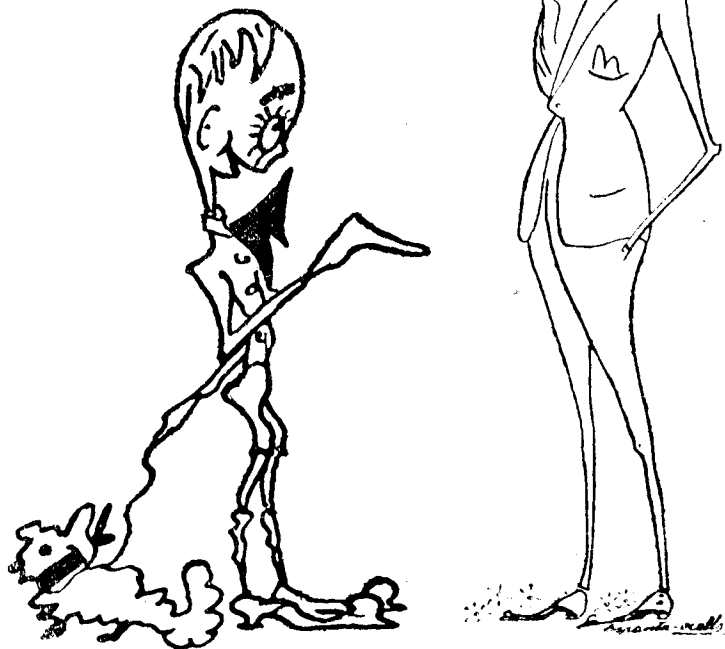
Any I

Núm. 3

Olot, 22 de març de 1924

ADMINISTRACIÓ
 en un Banc del Parc.

Preu 20 cts.
 No's retornen originals

PESSEGOLLES: ¡Manoi que t'has fet gran!
 ¡avia! semblaràs un home!

P E S S I C

Hi ha cada bromista que, com hi ha Deu, no sé comprendre com m'he fet dels de la broma, jo que de menut he gastat *menos* humor que les estufes de petroli.

M'explicava un amic la manera que te de divertir-se, i cregueu que, si no fos perquè m'he tornat insensible a tota manifestació patètica, m'hauria fet venir les llàgrimes als ulls.

El tal fulano, doncs, m'explicava que es diverteix *la mar* amb les dones.—Decididament, vaig pensar, està demostrat que és l'única manera de divertir-se. Però no és de la forma que em pensava; és més xistós el vailet.

Les enganya.

N'hi ha, n'hi ha d'aquests; carai si n'hi ha! El senyor Ramon enganya les criades, etz., etz...

Però no; no arriba a ésser dolent com el senyor Ramon. El senyor Ramon fa xirinola amb elles, i després que les ha ben rebregades les deixa.

Bueno, això fa criminal, diria un moralista. Però explica alguna cosa, dic jo.

El tal qui això fa, busca la pell, la cara i l'os, si voleu, de les dones, i el meu amic no; no busca en elles res d'aquestes coses superficials (?); els busca l'essència, l'ànima, els sentiments: els hi combat el cor i un cop guanyat i res més!... les deixa.

No riu, no, per a fer aquesta broma, el meu amic; ja sap, el reconseguit, que per a conquerir el cor d'una dona cal tanta formalitat, tanta paciència i tanta resignació, com la d'un porc al engreix.

A vegades ne te tres o quatre en incubació, quatre o cinc en crisàlida i dugues o tres que ja són papellones. Comença mirant-les; els hi parla d'amor més tard; els hi declara sa passió volcànica més avant, i quant ja es deixen estimar de bo de bo, allavors dona el cop fatal, irresistible, com l'atac a la *baioneta* dels guerrers, escrivint-los-hi unes cartes que deixem encendre.

Va a casa d'elles; parla de casament amb els pares, i quant les te a punt de *caramelo*, allavors que el *tuno* del senyor Ramon faria de les seves, allavors ell les deixa... i mai més els hi diu res, ni solament els hi mira la cara.

Es clar, és clar que el senyor Ramon, en moltíssimes ocasions, és un bandarria, un criminal, però tu, amic meu, tan mateix, fas un paper ben be de ximple.

Igual, igual fas tu com si jo, que tinc llarga parentela, els digués a tots, en un mateix dia, que hi aniria i que m'esperessin a dinar i després, per fer broma, jo'm quedés sense dinar.

O, i aquest meu amic, explicant això, s'hi fa uns tips de riure!...

Doncs dec dir-te que aquesta broma és ben trista, més trista que la llum que ens dona En Gridó, i el teu riure és tan ximple, tan d'imbècil, com la d'*aquel borracho*... quin *qüento* t'explicaré algun dia.

FRA GALL

CARTA OBERTA (Des de París)

Remercio per endavant, caríssims amics, la fina atenció que haveu tingut de remètre el vostre humorístic quinzenari, i alhora vos ofereixo cordialment la col·laboració que interesseu d'aquest vostre company, qui des de el bullici continu de la Babilònica ciutat, no ha oblidat mai el seu origen d'olotí... Els meus afers potser no'm permeteran el que us pugui complaure d'una manera continuada, perquè ara mateix, i d'aixó tinc d'assabentar-vos, que mentres estic escrivent aquestes ratlles tinc ja preparada la maleta per emprendre demà mateix, un llarc viatge cap a les costes

de l'Àfrica, des de on aniré a Lisboa, estiguent de retorn a la capital francesa a últims del present més. Conte de totes maneres amb la desinteressada col·laboració oferta per el vostre antic company de penes i fatigues, (més fatigues que penes) que aixó ja vos consta el saber-ho, i vos prometo de la manera més formal, recollir a tot hora les impresions de la vida Internacional, (que aixó i modèstia apart ho tracto a ulls clucs, o sinó llegiu les meves cròniques diàries a «Le Matin»), contant per aquest afer amb la màxima ventatja, que el futur gendre de la dona del meu germà és el secretari particular del ministre que habita en el Tuai d'Orsai, i que hi vaig com si fos a casa.

Degut a la precipitació del viatge, no puc ésser més extens.

A reveure, fins a una altra. Que les plascívols aigües del Fluvià, la poètica frondositat de les arbrades, que ebunden arreu en la terra olotina, i el nejar de l'aigua rosada i fresca, que anyoren ja els meus llavis poguer beure tranquilament, en el proper estiu durant les vacances que tinc intenció de passar en guany entre vosaltres en comptes d'anar a Biarritz com era la meva costum, siguin el númen que inspirin el nostre magí.

De tots affm.

París, 3 Març de 1924.

PLUMER

Drapets al sol i... a l'ombra

Els Cara-girats

Faltaríem a la veritat si no reconeguèssim que en el món —aquesta gran bola, casa pairal i aguant de les més subtils animalades— hi ha de tot.

Començant per l'estudi de l'home, l'animalada primera, la més perfecta de les animalades que el món aguanta i la que més ens interessa, ja de bon principi no ens hi entenem; hi ha homes blancs, n'hi ha de negres, n'hi ha de grocs, de vermells, de púms, de groixuts, d'alts, de baixos, en fi... un veritable mostrari, que prové de naixement; mes aquestes diferències ben poc m'interessen; no pretinc fer cap classificació de races, ni cap estua de costums; la meua atenció està fixa demunt del caràcter dels homes, i no l'imatge, sinó el que esdevé per la creixença del individu i modela la pressió del temps.

D'homes, n'hi ha molts per els que tinc una verdadera indiferència, perquè n'hi ha molts que no els conec, ni sé qui són, ni cap ganes tinc de conèixe'ls; per això localitzo, i quan parlo ho faig sempre per els homes blancs, catalans i olotins, amb predilecció per aquests últims, que tenen modulacions tan variades, que amb elles puc omplir, no sols un article de PESSIGOLLES, sinó una Vanguardia entera, sense esqueles i tot.

¡Oh! els nostres homes, els nostres homes polítics i els que no ho són i es pensen ésser-ho.

Aprofitant l'oportunitat, l'altre dia m'ocupava dels impòrites; per el grau d'importància, avui tractaré dels Cara-girats, que amb això els nostres homes han batut el record, doncs he vist olotí de una... dues... tres i fins quatre cares diferents, i sempre tan frescos.

Els Cara girats són uns tios o uns senyors sense Voluntat ni Ideari propi, però amb moltes convencions i mires pròpies o... impròpies, que per el cas és igual.

Els Cara-girats, al istil del Home dels nassos, són humorístics per excel·lència. ¿Qui no n'ha vist de Cara-girats, qui no ha esclafit la rialla al veure el seu transformisme?

El Cara-girat és l'únic individu que segueix, des de la terra, els canvis de la lluna, i al istil del planeta, te el Cara-girat la seva lluna plena — que te a volts es l'actual estat de coses — te creixents, te quarts minvants i te lluna nova (per ells cara nova) que és quant ja han fet la transformació.

Els Cara-girats són uns fulanos que segueixen totes les exigències de la moda, sobretot amb lo que fa referència al capell, i amb la mateixa naturalitat i elegància arri es posen la boina, com l'endemà saben posar-se la barretina, com poden anar amb el cap... sense barret, o amb un barret... de rialtes.

No n'hi ha ni un que no sigui o hagi sigut mestre de ball, ja que quan els hi convé ballar una sarabanda, la ballen sense deixar-se ni llars ni curts, i quant els hi sembla que pot donar-los lu mes bon resultat ballar una jota o una malaguena, ho fan, i tant be com si fossin fills del país; ells sempre ballen segons la música que toca; amb això solen ésser oportuns i poden ésser-ho, ja que són una enciclopèdia acabada.

Inútilment he pretengut esbrinar-ne l'origen d'aquesta mena d'homenots; sols he pogut comprovar que tenen certa semblança amb els que es dediquen als

Jocs de Cucanyes, ja que aquests fan les mil i una cabrioles per a obtenir-ne un parell de conills penjats dalt d'un paí ensabonat, o una pela

Després dels Carnestoltes

La Vella de la Quaresma

que els posen en una paella, i els Cara-girats fan els mateixos gestos, no per un parell de conills, encara això valdria la pena — fan un bon plat— sinó que fan les mil i una xabacanades per a conquerir un títol A o B, o un cognom gloriós, encara que moltes vegades fan el mateix que els nois de les Cucanyes, que sols logren fer un paper ridícol i quedar amb la cara emmascarada.

No en parlem més d'aquesta gentussa, que la... daixonsis, com més se remena més put, i si ho diguèssim tot amb un dia, no ens quedaria res per els altres. Amics... a reveure.

L'HEREU PUNXA

SILUETES

Una Venus amb braços (de gènere femení)

Nès rossa com una garbella de blat i sa testa talment la Verge d'En Rubens, però tant, que si En Rubens fos contemporani jo creuria que sa inspiració fou treta de la cara angelical d'aquesta noia olotina. La seva humilitat i caràcter de dolçor la fan semblar a una protagonista d'una rondalla d'En Josep M.ª Folch i Torres i tanta és la seva senzillesa i bonicor! Sos ulls són blavencs i sa mirada és espiritual. Hom, quan l'ovira en la tenda de llevors agrícoles i sements de flors, les més exquisides que posa tots els dilluns en el Firal, queda desseguida il·lusionat d'una encisor jamai sentida en el cor. Ben prompte l'imaginació engendra una nova pàgina d'amor encès i perfecte envers aquella donzella d'adorable formosor. ¡Quantes cosetes li diria!... Però no m'és possible; el cor batega amb la més ràpida precipitació de sotrac indefinibles. La meua barra, tan clàssica, s'extassia amb la plaenta contemplació d'aqueixa Venus amb braços, i resta commoguda i sorpresa; el meu etern xerrar, s'apaga davant la sonoritat del mutisme de ses paraules i sols parla el seu mutisme! Les meves cames, de nervis lleugers, s'aturen, i el meu rostre fins perd la color de jove noctàmbul. ¡Tanta és la força d'aquesta dona, que em fascina i em transforma!...

¡Amb quanta melangia cobejo els mercats, per poder-la contemplar amb delirants mirades; ¡Per ella em passejo moltes hores pel Firal, i... fins per ella em menjo, cada dilluns, l'escudella freda!...

L'Hereu Conztanz (de gènere masculí)

Es un... individu carregat de quartos i d'il·lusions. Fins és soci del Cassino i els diumenges

fuma puro. Es un noi que de tot vol parlar i de res enten, ficant la pata a tot arren, aconseguint que tothom li prengui el número; fins qui l'afaita li pren el pel. Sab molt de llegir, o sinó que us ho digui ell mateix, que llegeix La Vanguardia. Ja veureu com us dirà de memòria que en Gaziel és un gran sipcolòquec, i que en Comas i Solà és un restròlec imminent...

A on diu més barbaritats és a la barberia; generalment l'ajuda a baladrejar son germà, que encara és més tarabana que ell. Jo ja procuro esser hi present, perquè quan ells hi son veig comèdia, mentres m'afaiten o afaiten.

De manament solament sab aquell que diu: «primer jo, després jo, i els altres després de jo» ¡i ja n'hi ha ben be prou! Sempre parla d'hipocresia i d'hipòcrites; és natural, es allò «piensa...»

Mireu fins on arriba la capacitat d'aquest bon noi, que l'altra dia, quan va veure's en les Notes de Societat de PESSIGOLLES, sia perquè mai s'havien preocupat del seu físic, sia perquè hagi ja après la sàtira i inofensiu humorisme del doctor Franquet, lo cert és que va fer aquest comentari a sos amics intel·lectuals: «Ús en heu convençut ara que soc alguna cosa, que fins els diaris parlen de mi?»

Fins sa gesta és tan aristocràtica, que quan camina, hom no sab ben be si és un diputat provincial o be un coacejal d'ara. D'ell a Mossèn Demana.. no hi ha més que la fesomia.

Ja diu, és un ¡bon noi!.. ¡Com ho voleu arreglar!... ¡Ja'n farà d'anys!..

ULL METASOMOSCOPI

El senyor Nasiet Ventades

(Conte)

Heu's aquí que el senyor Nasiet era un senyor en el que no li mancava res de lo que es necessita per ésser tot un senyor; no era allò que es diu molt alt, però tampoc era baix; no feia llàstima de sec, emperò no tenia carn sobrerera; en quan a calderilla, no n'hi havia gaire...; ara, que de bitllets de banc, en tenia un bell braçat; de propietats, tota una rajada. En fi, el senyor Nasiet era tot un senyor Nasiet.

Ell, com tots els senyors, passava l'istiu a la finca que tenia aprop de Bella-Caca, i quan s'apropava el mal temps, era molt ben rebut en un poblet dels voltants de Barcelona.

Amic incansable de fer favors, no tenia mai un no per ningú, i estava tan fet a contribuir monetàriament en això, allò i lo de més enllà, que quan t'hi apropiaves, ja com per instint, es ficava la mà a la butxaca de l'ermilla.

El *senyor Nasiet* sols tenia un defecte, un de sol però que valia per una dotzena; de tan bo que ell era, hom no podia descifrar si era *carn* o si era *peix*; amb el bon desig d'accontentar a tothom, no havia accontentat mai a ningú.

Una vegada els veïns de Bella-Caca, tractaven de fer un pont que permetés comunicar-se amb tota facilitat del *Pla de Dalt* al *Pla de Sota*, i els socis del *Cassinet*, lo bo i millor de l'encontrada, volguent que fos un fet allò que no havia sigut mai res més que un projecte, aprofitaren l'ocasió de corre per allà el bon *senyor Nasiet* (era la primavera) i segurs que podien comptar (*materialment s'enten*) amb ell, en tot i per tot, decidiren preparar-li un *atraco*. Nombren una comissió que tenia que visitar lo, i un cop elegida, el *senyor Montserrat* i el *senyor Montagut*, que foren els designats per *unanimitat*, posaren fil a l'agulla, i tot passejant, passejant, anaren a fer la *visita* a n'el *senyor Nasiet*. D'un troç lluny ja el varen veure amunt i avall del jardí, que llegia un conte d'En Calleja...

— ¿Com està, *senyor Nasiet*?

— Be... be... be... Ja ho poden veure... anà lent...

Es creuaren els saldaments de túbica i els comissionats abordaren la qüestió:

— Vaja, vaja—els digué satisfet el *senyor Nasiet*— Doncs a la fi volen fer el *pont*... M'en alegro, m'en alegro... Contin amb mi en tot i per tot... No faltava més... Un *pont*?... Si... si... sí! Es farà, es farà...

I el *senyor Montserrat* i el *senyor Montagut*, marxaren... segurs de que el *senyor Nasiet* faria el *pont*...

Passaren els dies, i els socis del *Cassinet* sofriren una gran *comercial*. Els de la *raó social* «*Orion S. A.*» que no havien lligat mai amb el *fer* dels del *Cassinet*, enterats del assumpte, volgueren emprendre-s'el per el seu compte. Visitaren personalment a n'el *senyor Nasiet* i el convenceren amb *poques paraules* que no es tenia de fer un *pont*, sinó una *palanca*.

— Si... si... si... s'ha de fer una *palanca*; comptin amb mi en tot i per tot; farem una *palanca*...

Ultimats els preparatius i en vigílies ja de la *construcció*, els socis de *La Menestrala* (una altra entitat), no volguent ésser menys que els demés, ficaren mans al assumpte, visitaren al *senyor Nasiet*, i alegant raons poderosíssimes, li feren entendre que no era una *palanca* lo que es tenia de fer, sinó unes *passeres*, i el bon *senyor Nasiet*, que era *servicial* inclús per als *enemics*, va dir sense mesurar gaire les paraules:

— Unes *passeres* han dit?... Contin amb mi... Si... si... si... Farem unes *passeres*...

A la quieta, que vol dir sense fer fressa ni cap soroll, el *senyor Esteve*, íntim amic del *senyor Nasiet*, veient que les *passeres* serien la seva *ruïna*, ja que li malmetien el rebeig on ell havia fet les millors pesqueres, decidí anar a trobar al seu bon amic *Nasiet*, i l'enterà del com i del perquè a n'ell no li convenien *passeres* de cap mena.

— *Esteve*, bon amic *Esteve*, tu tens raó, si... si... si... Si fins ara han passat sense, també poden fer-ho d'aquí endavant; compta amb mi ¿que s'ha de donar?... Si... si... si... Tu ho has dit: no hi farem res.

Els dos *amics* s'apretaren les mans commoguts.

Pocs dies després tota la *premsa* tractava d'aquest assumpte.

— I el *pont*?—deien els uns.

— I la *palanca*?—deien els altres.

— I les *passeres*?—deien els de més enllà.

El *senyor Nasiet*, volguent accontentar a tothom, no havia accontentat a ningú. Emperò tingué paraules de conçol per a tots:

— ¡Jo soc aixís!... — deia a tothora — Es la meua flaca, ni *carn*, ni *peix*, ni *carn*, ni *peix*, i... i... i..... ¡Visca Sant Cristòful Nann!

MOSCA MORTA

L'Esperanceta

*L'Esperanceta m'agrada
per simpàtica damisel·la
i sa boca carminada,
doncs ella és tota una novela.
En te una cara riallera
semblanta a un pomell de flors,
i sa boca petonera
plena de liris i amors.
Als seus ulls hi brilla el Sol,
sa mirada és fletxadora,
i per ço to'hom la vol,
per esser-se templadora.
¡Oh Esperanceta! Sospiro
perquè m'declaris l'amor
i'm diguis: ¡Ara t'estimo!
¡T'estimo amb tot el meu cor!*

RUC DEL FLUVIA

El rellotge de Sant Esteve i un viatjant

(Va de quènto)

Sortí de la fonda i al passar per davant de Sant Esteve mirà el rellotge i vegé que eren *dos quarts de nou*. Per a presentar-me als clients—va dir-se—potser és aviat i com que'm convé afaitar-me, millor seria que ho fes ara. I tal dit i tal fet; entrà en una barberia, l'afaitaren, pagà i entregà deu cèntims de propina al dependent. Al ésser al carrer, tornà a mirar-se el rellotge de Sant Esteve i... ¡oh prodigi barberil! eren *dos quarts de nou i cinc minuts*; es palpà ben bé la cara, tornà a palpar-se i no trovant-s'hi cap tall, donà mitja volta i s'entrà altra vegada a la barberia, es ficà la mà a la butxaqueta i donà un ral més de propina al dependent, qui s'el mirà com qui veu visions.

—¡Avui tindrè sort!—va dir-se el nostre home. Com que al Carme tenia un client, allà s'encaminà i al passar per davant del Banc Hispà sentí hores, escoltà i... ¡oh terror! tocaven les *deu*; de càl barber a la Font del Conill hi havia estat *una hora i mitja*.—Dec haver anat molt a poc a poc, tot pensant amb el cas del barber—es digué; però no s'hi capficà gaire i cap al Carme falta gent. Feu el *pedido*, després de fer l'*article* usual, es despedí de l'amable botiguer i cap a visitar al segon i últim client s'ha dit. Aquest vivia al carrer de Sant Rafael. Al passar davant de Sant Esteve tornà a mirar-se les brújules (o bruje) i altra volta s'extranyà de l' hora que marcaven...; doncs eren les *nou*...; s'el tornà a goitar per a convence's i jespanteu-vos! eren *tres quarts d'onze*. Si no arriba a ésser perque fa dona i ridícol, cau desmaiàt. Es refen del ensurt i creient que s'ho havia mirat malament la primera vegada, es dirigí ràpid cap al client de Sant Rafael. Entestit i no sabent que fer, entrà al «Café Sport» i amb natural sorpresa vegé que no hi havia ni una ànima viventa.—No hi deu venir gent—pensà; però com que no era cosa per a eatornar-se'n, s'assentà i demanà un vermouh. El camarer se'l mirà de cap a peus i tot feut una mitja rialla li serví lo demanat. Sobre la taula hi havia «La Vanguardia» (del dia abans, naturalment) i creient-se que era del dia, es posà a llegir un article *escalfa caps* dels que hi han a primera pàgina.

Després d'un bon ratet de llegir i veient que encara era tot solet, cridà al camarer, li pagà el vermouh i tocà el pírandó. Al ésser a fóra els ulls se li anaren cap al rellotge remalait i aquest assenyalava la *una i cinc minuts*. Cap a dinar s'ha dit—i diguent-se aixó s'encaminà a la fonda tement ja no trobar-ne. Al ésser a la fonda es dirigí de dret al menjador i... no hi havia

ningú; encara que ho va extranyar i observant que les taules estaven parades, s'assentà en la seva i esperà que li servissin la manduca, tot hi desplegant el diari que s'havia endut del café, proposant-se acabar el referit article.

Vegent que no'l servien, cridà a una xamosa serventa i li demanà que li portessin el dinar. Està de broma—va dir-li la gracil camarera—si encara no son les *dotze*.

El pobre noi va quedar més blanc que la cera (blanca s'enten) i no gosant dir que no tenia rellotge, rigué per a dissimular i se'n anà al quarto a fer un son, esperant que'l cridessin per a anar a dinar. El cridaren, es despertà, dinà i decidí anar a pendre café a Nove-tats, però al ésser sota el campanar de Sant Esteve, alçà el cap i vegé que eren *tres quarts de tres* i com que havia de marxar amb l'auto de les tres, es dirigí tot d'una a l'Administració. Al arribar a la plaça, l'administrador li digué que encara faltava una *hora i mitja* per a sortir l'auto. Ell tot empipat contestà que havia mirat el rellotge de Sant Esteve i que havia vist que eren *tres quarts de tres*... Aleshores no'n volgueu més de rialles, quedant el pobre noi *escorregut* i no savent de que venfen, fins que li digueren: ¿Què no sab que fa cosa de dos mesos que l'han posat *nou* perque *el vell no anava bé*? ¿I doncs a que ve aixó de riure i falta encara *una hora i mitja* per a marxar l'auto?—replicà, el viatjant.

—Doncs és... perquè... el *nou* encara va més... malament que el... *vell*—contestà l'Administrador, riguent com un tarambana...

*I a darrera de la porta hi ha un gat
i el quènto ja s'ha acabat.*

AB-AHI-OHLI

De la pilota

Olot F. C. . . . 5 goals
Cassà de la Selva 0 »

Diumenge passat en el camp d'esports del «Olot F. C.», hi hagué un partit que valgué una mica la pena. Encara que a Cassà de la Selva, poden ésser uns bons músics, però en quan a futbol no hi entenen... pilota, però tenen un bon porteret, jove i elegantet i força... *decent*. Mercés a la lloable actuació d'aquest xicot, els nostres, que tenien la *bona*, no n'entraren més. El conjunt de la lluita mig divertida i mig aburrideta, principalment a la segona part; però, ja dic: ¡Deu n'hi doret! Els *goals* molt ben tirats i els jugadors, en general força voluntoriosos; Ja ho fan bé quan volen!.. llàstima que hi ha vegades que *no volen*...

¿I els de Vilafant? que fan? que s'en deixin colocar 8 a cero?

Heus-aquí perquè no es varen presentar...

PILOTILLES

De Societat

☉ *A la cuenta*, invitats (com és de suposar), una notridíssima comissió del *setmanari catòlic para a-hogar domésticos*, assistí als festivals en llaor del deu Momo. ¡Que s'ha de fer! Un dia és un dia... i un altre dia! i n'hà fet una *crítica* bastant *acertada*. ¡Son gent que saben on tenen la *ma dreta!* i amants de la *tradició*, s'han enamorat del *cubisme* de l'Eugení Vayreda. *Los tiempos adelantan que és una barbaridad...*

☉ Dimecres, celebraren amb tota pompositat, sa festa onomàstica, En Josep M.ª Torras i En *Papitu* Puig. Ambdós rebèren moltes *trajetas* de felicitació. Sinó amb la diferència de que, així com el primer en rebé d'En Maura, Romanones, Alba, (des de Italia), Melquiades, Baró de Griñó i Marqués de la Rosca, les del segon eren d'En Gallo, *Pedrucho*, *Chicuelo*, Josep M.ª Roca, Llàstics i Mero.

☉ L' *Espanta-ocells*, també celebrà la festa, obsequiant-nos a n'als de la Redacció a pagar-li un àpet. Rebé moltes *trajetas* de... *desafío*.

☉ Felicitem a n'el jovent del «Centre Obrero», per lo bé que's saben divertir. Doncs hem de fer constar que son molt animats els balls de *pinjata* que celebra esplèndidament. ¡D'això s'en diuen joves!

☉ A l'«Indústria i Comerç», mercès a l'activitat del jovent de la casa, s'han iniciat una sèrie de *vetllades teatrals*, sota l'actuació d'una colla d'aficionats.

El diumenge passat, es donà la primera funció, representant-se, en un *bon conjunt*, *El Misteri del Bosch*.

Sobressortint En Sacrest, l'Hereu i Company i més que regulars els demés.

El dia de Sant Josep, es representaren amb major lluïment, que el diumenge, *L'Alotjat*, *L'Hermita dels Xiprès*, i *Els dos Lidots*. Tots ho executaren be, però hem de fer constar que sobressortiren En Sacrest i En Pey.

De totes maneres, vagi la nostra felicitació a n'En Ventura, Fageda, Sans i Hereu, doncs de voluntat no'ls hi en fa falta.

¡Però, no *renequem* gaire noiets!
La concurrència nombrosíssima.

☉ El dia de Sant Josep, en el «Centre Fontanella», hi hagué un ball molt lluidet.

☉ El dimecres, festivitat de Sant Josep, fou col·locada la primera pedra del *Casal Mir-a*.

¡Veïam *com-irà* això... i que serà!

☉ Sabem que aquell *teté...* raça *Lulú* que *li... li...* posàvem *lill*, es diu *Scot*,

A nosaltres tan s'ens en *cot*. ¡Ja li farem *l'article!* una hora o altre.

☉ S'han unit amb matrimoni l'amic En Lluís Güell Capdevila, amb l'agraciada senyoreta Constància Comerma Trayté.

Els hi desitgem felicitats, a carretades.

☉ Ha donat a llum un formós nen, l'esposa del nostre bon amic, N'Antoni de Bolós.

També l'esposa del nostre amic, En Josep M.ª Llach, ha portat al mon, amb tota felicitat, una *xamosa nena*.

☉ I a Moncada la llar del nostre amic En Josep M.ª de Bolós, s'ha vist augmentada la felicitat amb el naixement d'un agraciat nen.

¡Es veu que ha tocat el torn a les senyores *dels farmacèutics!*

A tots la nostra enhorabona i que s'en vegin força goig.

Lletres de Canvi

Queden acceptades i protestades les següents:

Conviteta: Amb el groc del teu vestit, fas tornar-me mig *tarumba*, al veure't passar davant de la meua botiga del Carrer Major; però sempre em fas patir, doncs temo que amb les *rialles* que fas, no se t'esqueixi ta *bocassa* de *pinjó gros*. — *Leo-Poldo*.

A n'En *Mecus petit:* Es tan lo que em fas delirar, que de dies no'n dormo i de nits no'n menjjo. — *Esperanceta Rosa*.

A n'El *Pinxu:* Es veu que es pinta sol en *lecciones de ortografia y gramática*.

Faci's donar una visita per el metge Gelabert i *passi* un moment per la Redacció, doncs tenim desig de fer-lo *redactor en cap*. — PESSIGOLLES.

A n'El *Nandu:* ¿No veu home que estem en temps de *linies directòries*? Ens és impossible fer-la passar. — PESSIGOLLES.

A la bufona nena de l'Aruga: De bufona, ningú et guanya i de *pamet* n'ets la primera, ¡però noiaquina cara més rabiosa que fas sempre! — *L'hereu de la casa cremada*.

A n'El *Moreno:* La seva *paròdia* ha anat a *parar* al carro de les escombraries. Era de l'única manera que podia *passar*. — PESSIGOLLES.

A les *Nenes del Oli:* M'extranya sobremanera veure-vos sempre tan soletes per aquests carrers i plasses. ¿Que no haveu trobat, encara, el jove que fa

per a vosaltres, o és que ells, avergonyits, no gosen acostar-se-vos per por d'untarse?

Jo ja vindria, però, la veritat, no faig per a vosaltres.—*Chico Fontdelangel.*

Noticiari

Per cert paperot indecent, ens hem enterat de que han desaparegut *dos individus* de la nostra Redacció.

Francament, no'ls hem trobat a faltar. No sabem on han anat, però ho suposem, perquè és allò: «*La cabra sempre tira al Monte*».

L'altre dia, tot anant a Sant Roc, a un nostre redactor li vingué... *necessitat* i demanà a un seu amic que l'acompanyava un *paperet* per a... etc., i el noi li entregà un *d'escrit* que tenia en cartera des de l'estiu passat i portava per títol: *Apunts de ver-ano*.

El nostre company de redacció, abans de fer-ne ús, s'el mirà, i de tant que li agradà feu manifest al amic que n'hi dongués un *altre*, doncs aquell el publicaria

■ PESSIGOLLES.

—¡Vaja, home, vaja! ¿No veus que és fora de temps?—li va dir l'amic.

—Ca, home; be hi ha periòdics que s'entretenen en insertar notícies de *treinta años atrás*; nosaltres be podem posar, amb més raó, aquesta teva que és més *madura* i... està *milloret*...

No sabem que més es digueren i que va succeir. Nosaltres, per a complaure a n'el nostre redactor, l'inseritem tal com *sona*:

«**Les aigües meravelloses de Sant Roc.** —

Si tots els olotins coneixem de temps els efectes altament dinàmics de les aigües de Sant Roc, no pot dir-se lo mateix de molts forasters que venen a assaborir-les; es conta d'un d'ells, persona *bien* i destroçador, per tant, de l'idioma de Cervantes, que, per estar atacat d'una malaltia d'efectes completament oposats a aquelles, els hi ha servat reconeixement etern, fins a tal extrem, que l'home exclamava entusiasmat:

—*Figúrase V si son eficaces estas aguas, que yo HACIA QUINCE DIAS QUE NO HABIA IDO Y FUI...*—PICA POLL.»

S'ens notifica que aviat canviarà de local En Francisco Tarrús.

Un eminent *bacteriòlec* ens assabenta, cosa que ignoràvem, ja que la vida sempre l'hem tractada en broma, que els *tòtils* no surten si no *plou*... ¡Si que és *Salau* això! ¿Doncs no són animals aquàtics i que viuen de la *muntanya*?

Hom diu que de la pintura que sobri en la *repinta* de les *faroles* del *alumbrat* públic, l'Ajuntament la destinarà per a *repintar* els carros de les escombraries. ¿Per fi seran pintats?...

Per el Ram menjarem tortell, i també es farà la processó, si no plou.

Ha sortit la nova llei municipal, que és un volum de 500 articles. Nosaltres, quan acabarem els nostres i... la *llauna*, procurarem copiar-los; això si ho volen *eïs... del públic*.

Lo que més ens interessa és lo de la dona (volem dir el vot) lo altre fan s'ens en *dona*.

Es fa molta *avia* en la *perllongació* del Passeig de Blay. Ens sembla que si continua aixís, l'any que ve, en aquesta hora, hi trobarem un *bordil* de més. ¡Gènit doncs!

Això és degut a que el senyor President de la Comissió de *Fument* s'ho *mira* cada dia. ¡Fixen-se si no s'ho mirés!

Ara si que hem begut oli, doncs s'en podran *beure* de coses en el *Kiosk* del *Parc* (?) A més de lo que ens serveixi la Carmeta, hom hi podrà *beure benzina*; al ensem que es pot *veure* com «las ciencias adelantan... que es nna... *cosa gran*».

!Que s'en fan de *reformes* i *millores*! ¡Que'n fan de fàstic!

Assistirem al Concert Zimmer de l'«Associació de Musica: Olot». Nosaltres, davant de la *crítica internacional*, de favorables elogis a n'aquest quartet brusel·lenc, no fem més que fer constar que aplaudirem de debó i curulls d'entusiasme. ¡Basti l'intenció!

Assabentem a nostres volgudes llegidores que *aviat* organitzarem un concurs de bellesa.

Aprop de l'«Anònima Mató», darrera la paret del passeig de Barcelona, un *detective* de *col-loquis*, va trobar-li de vuit a nou del vespre, un *bon trocet* de *tortada*, una botella de *champagne* mig plena, (no pogué veure la marca, perquè era fosc, però li semblà que era de *Reus*), i una *agulla* de corbata. La *tortada* se la *cruspi* i la botella la *buidà* en un *santiament*; però l'*agulla* l'entregà a nosaltres perquè en fèssim *avis* des de aquestes planes. Així és que, com que el nostre lema és l'ésser honrats, notifiquem a nostres llegidors que'n farem entrega a n'el *barber* que'n *demostrí* ésser-ne l'*amo* o be l'*interessada* que l'*interessí*.

Tenim el gust d'assabentar al públic que en nna casa del carrer de Girona, d'aquesta ciutat tenen uns «*Bachos pera llogar*». ¡*Batcha-Batchal*!

El que cregui li convinguin allà ell i *aquí nosaltres*.

Imp. de P. Aubert, carrer Nou de Sant Antoni.—Olot